

5) Artykuł 9 ust. 2 i art. 15 ust. 2 rozporządzenia 2017/1001 oraz art. 10 ust. 2 i art. 15 ust. 2 dyrektywy 2015/2436

należy interpretować w ten sposób, że:

właściciel znaku towarowego może sprzeciwić się wprowadzaniu do obrotu w danym państwie członkowskim przez podmiot dokonujący przywozu równoległego produktu leczniczego przywiezionego z innego państwa członkowskiego, przepakowanego przez ten podmiot do nowego opakowania zewnętrznego, które opatrzył on ponownie znakiem towarowym właściciela odnoszącym się do tego produktu, ale nie pozostałymi znakami towarowymi lub innymi oznaczeniami odróżniającymi, które widniały na oryginalnym opakowaniu zbiorczym tego produktu leczniczego, jeśli wygląd tego nowego opakowania zewnętrznego może rzeczywiście szkodzić renomie znaku towarowego lub jeśli wygląd ten właściwie poinformowanemu i dostatecznie uważnemu konsumentowi nie pozwala lub pozwala tylko z trudem stwierdzić, czy wspomniany produkt leczniczy pochodzi od właściciela znaku towarowego lub z przedsiębiorstwa powiązanego z nim gospodarczo, czy też przeciwnie od osoby trzeciej, co ma tym samym negatywny wpływ na pełnioną przez znak towarowy funkcję wskazania pochodzenia.

(¹) Dz.U. C 279 z 24.8.2020.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 17 listopada 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Brussel – Belgia) – Impexeco N.V./Novartis AG (C-253/20); PI Pharma NV/Novartis AG, Novartis Pharma NV (C-254/20)

(Sprawy połączone C-253/20 i C-254/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuły 34 i 36 TFUE – Swobodny przepływ towarów – Własność intelektualna – Znaki towarowe – Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 – Artykuł 9 ust. 2 – Artykuł 13 – Dyrektywa 2008/95 – Artykuł 5 ust. 1 – Artykuł 7 – Prawa wynikające ze znaku towarowego – Wyczerpanie praw wynikających ze znaku towarowego – Przywóz równoległy produktów leczniczych – Referencyjny produkt leczniczy i generyczny produkt leczniczy – Przedsiębiorstwa gospodarczo powiązane – Przepakowanie generycznego produktu leczniczego – Nowe opakowanie zewnętrzne – Umieszczenie znaku towarowego referencyjnego produktu leczniczego – Sprzeciw właściciela znaku towarowego – Sztuczny podział rynków pomiędzy państwami członkowskimi]

(2023/C 15/05)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hof van beroep te Brussel

Strony w postępowaniach głównych

Strony wnoszące odwołania: Impexeco N.V. (C-253/20), PI Pharma NV (C-254/20)

Strony przeciwne: Novartis AG (C-253/20), Novartis AG, Novartis Pharma NV (C-254/20)

Sentencja

Artykuł 9 ust. 2 i art. 13 rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej, zmienionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2424 z dnia 16 grudnia 2015 r., a także art. 5 ust. 1 i art. 7 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/95/WE z dnia 22 października 2008 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych, w związku z art. 34 i 36 TFUE,

należy interpretować w ten sposób, że:

właściciel znaku towarowego referencyjnego produktu leczniczego i znaku towarowego generycznego produktu leczniczego może sprzeciwić się wprowadzeniu do obrotu w danym państwie członkowskim, przez podmiot dokonujący przywozu równoległego, tego generycznego produktu leczniczego importowanego z innego państwa członkowskiego, gdy ów generyczny produkt leczniczy przepakowano do nowego opakowania zewnętrznego, na którym umieszczono znak towarowy odpowiadającego mu referencyjnego produktu leczniczego, chyba że, po pierwsze, te dwa produkty lecznicze są pod każdym względem identyczne, oraz po drugie, zastąpienie znaku towarowego spełnia przesłanki określone w pkt 79 wyroku z dnia 11 lipca 1996 r., Bristol Myers Squibb i in. (C-427/93, C-429/93 i C-436/93, EU:C:1996:282), w pkt 32 wyroku z dnia 26 kwietnia 2007 r., Boehringer Ingelheim i in. (C-348/04, EU:C:2007:249), a także w pkt 28 wyroku z dnia 17 maja 2018 r., Junek Europ Vertrieb (C-642/16, EU:C:2018:322).

(¹) Dz.U. C 297 z 7.9.2020.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 17 listopada 2022 r. – Volotea, SA (C-331/20 P), easyJet Airline Co. Ltd (C-343/20 P)/Komisja Europejska

(Sprawy połączone C-331/20 P i C-343/20 P) (¹)

[Odwwołanie – Pomoc państwa – Artykuł 107 ust. 1 TFUE – Decyzja Komisji Europejskiej w sprawie rekompensaty dla portów lotniczych na Sardynii z tytułu obowiązków świadczenia usługi publicznej – Istnienie bezprawnie przyznanej i niezgodnej z rynkiem wewnętrznym pomocy państwa przyznanej przez Republikę Włoską przedsiębiorstwom lotniczym za pośrednictwem operatorów portów lotniczych – Pojęcie „pomocy państwa” – Wykazanie istnienia korzyści – Określenie jej kwoty – Zasada podmiotu prywatnego działającego w warunkach gospodarki rynkowej – Możliwość stosowania i stosowanie – Kryterium prywatnego nabywcy towarów lub usług – Przesłanki – Ciężar dowodu]

(2023/C 15/06)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszące odwołanie: Volotea, SA (przedstawiciele: M. Carpagnano, avvocato, M. Nordmann, Rechtsanwalt), easyJet Airline Co. Ltd (przedstawiciele: A. Manzanegue Valverde i J. Rivas Andrés, abogados)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Grespan, S. Noë, L. Armati i D. Recchia, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 13 maja 2020 r., Volotea/Komisja (T-607/17, EU:T:2020:180) zostaje uchylony.
- 2) Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 13 maja 2020 r., easyJet Airline/Komisja (T-8/18, EU:T:2020:182) zostaje uchylony w zakresie, w jakim sąd ten oddalił jako bezzasadną skargę o stwierdzenie nieważności wniesioną przez spółkę easyJet Airline Co. Ltd.
- 3) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji Europejskiej (UE) 2017/1861 z dnia 29 lipca 2016 r. w sprawie pomocy państwa SA. 33983 (2013/C) (ex 2012/NN) (ex 2011/N) – wdrożonej przez Włochy – Rekompensata dla portów lotniczych na Sardynii z tytułu obowiązków świadczenia usługi publicznej (UOIG) w zakresie, w jakim dotyczy ona z jednej strony spółki Volotea SA, a z drugiej strony spółki easyJet Airline Co. Ltd.
- 4) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania w pierwszej instancji i kosztami postępowania odwoławczych.

(¹) Dz.U. C 297 z 7.9.2020.